

[Finansministeren.]

Gange paa, fordi det svækker dets Kredit og dets Anseelse i den almindelige Bevidsthed.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch fremkom med en Række Betragtninger, som jeg ikke synes hører hjemme her ved anden Behandling, og som vi allerede har drøftet ved første Behandling. Spørgsmaalet om Forholdet imellem de direkte og de indirekte Afgifter behandlede vi udførligt den Gang, og jeg gjorde det ærede Medlem opmærksom paa, hvad jeg gerne skal gentage i Dag, at dér, hvor Skatten særlig bærer Krigstidspræg, er jo netop paa den direkte Beskatnings Omraade; delvis er det Indkomstskatten, men i langt højere Grad Formueskatten. Hvad derimod den indirekte Beskatning angaar, er der jo paa det, som udgør den vigtigste Del, nemlig Tolden, sket en faktisk Nedsættelse, idet Toldafgifterne i Forhold til Varens Værdi er blevet mindre paa Grund af den almindelige Prisstigning. I øvrigt er der ved de supplerende Skatter, der er paalagt udenfor Tolden, taget det Hensyn, at de ikke rammer Nødvendighedsforbruget, men Luksusforbruget. Af disse Grunde er det ganske klart, at det er paa Formueskatten, de meget store Forøgelse er sket, og at den Forrykkelse af Forholdene, der er sket — fra Tiden, før Krigstidens og Efterkrigstidens abnorme Forhold satte ind —, stadig er gunstigere for den direkte Beskatning end for den indirekte.

For øvrigt skal jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det efter min Mening ikke alene er Formueskatten, der kan trænge til et fortsat Gennemsyn, men ogsaa vore Omsætningsafgifter; f. Ekt. er Stempelafgiften ved Ejerskifte alt for høj. Det maa derfor være et naturligt Formaal ved en kommende Revision af vor Skatte-lovgivning at nedsætte disse Omsætningsafgifter, og forhaabentlig vil det allerede kunne ske til næste Aar, da der vil blive et større Overskud at regne med, end der er for Aaret 1928—29.

De Forslag, som det ærede Medlem Hr. P. Munch stillede i Udvalget, har han jo ikke stillet her til anden Behandling, og jeg skal derfor ikke underkaste dem nogen nøjere Omtale, men jeg maa dog sige til det ærede Medlem, at naar jeg ikke mente at kunne forhandle paa Grundlag af dem, var det, fordi de enten slet ikke eller kun i ganske ringe og utilstrækkelig Grad tilfredsstillede de Formaal, jeg havde maattet stille mig.

Hvad det Forslag angaar, som det

ærede Medlem vistnok lægger særlig Vægt paa, nemlig Forslag om en ekstraordinær Skat gennem 3 Aar paa de Formuer, der efter det ærede Medlems Mening har tjent ved Parikronen, finder jeg, at det Grundlag, som er anbefalet af det ærede Medlem, er særdeles irrationelt. Hovedtanken deri er den, at det er Differencen mellem Pengeformuen og den i Realværdier anbragte Formue, som skal beskattes, og derved tror det ærede Medlem at være paa den sikre Side; men Størrelsen af den beskattede Formue afhænger jo af to Faktorer, nemlig baade Pengeformuens Størrelse og den Størrelse, hvortil Realformuen er sat, og naar Realformuen synker, bliver jo den Del af Formuen, der skal beskattes, større, uden at der deri ligger noget som helst andet end et Formuetab for den vedkommende.

Det vil ogsaa synes urimeligt, at en Formue skal beskattes 3 Aar igennem efter dens Ansættelse i 1926 uden Hensyn til, om den muligvis i Mellemtiden er tabt, saa at man det sidste Aar eller de sidste Par Aar kommer til at svare Skat af en Formue, som slet ikke eksisterer mere.

Endelig er der jo Hovedindvendingen mod det ærede Medlems Forslag, nemlig at det slet ikke beskæftiger sig med, hvad de paa gældende Formueejere har tabt i Inflationstiden, men kun med hvad de har vundet ved Deflationen. Enhver retfærdig Afvejning af dette Forhold, hvis en saadan overhovedet er mulig, maatte jo tage begge disse Momenter med i Betragtning.

Ordføreren (Hagbart Berg): Maa jeg gøre opmærksom paa, at de, der har en Formue paa 10 000 Kr., indvinder det, de nu betaler i Formueskat, nemlig 6 Kr. 50 Ø., og de, der har en Formue paa 15 000 Kr., indvinder 9 Kr. 75 Ø. I det hele taget tror jeg, den megen Talen fra den Side om, at der kun kan blive en meget lille Lettelse for de smaa Formuer, ikke betyder saa forfærdelig meget, thi man maa jo forstaa, at med den Karakter, vor Beskatning har, hvor Promillen stiger fra 0,65 til 16, kan de smaa Formuer i Kraft af, at de er smaa, og i Kraft af den lave Beskatning, aldrig faa en Lettelse, der tilnærmelsesvis kan blive saa stor som den, de større Formuer faar. Jeg tror derfor, at hele den Agitation, der sættes ind her, ikke er saa forfærdelig meget værd. Men Forholdet er i øvrigt det, at der slet ikke bliver Tale om saa lille en Nedsættelse for de større Formuer og ogsaa for de ikke særlig store Formuer ved